

augustus 2026

“Mijn ziel prijst en looft de Heer.” (Lucas 1:46)

In het eerste hoofdstuk van zijn evangelie biedt Lucas ons de enige passage van het Nieuwe Testament waarin twee vrouwen de hoofdpersonen zijn: Maria en Elisabet.

Elisabet woonde in een dorp in de buurt van Jeruzalem, op ongeveer 150 km van Nazaret. Daar ontving Maria de aankondiging van de engel dat zij de moeder van Jezus zou worden (Luc. 1:26-38), en meteen onderneemt ze deze lange reis. We kennen de details van de tocht niet. We weten alleen dat zij zich haastig naar het bergland begaf. Waarom gaat zij helemaal daarheen?

Maria gaat om haar vreugde te delen met iemand die, net als zij, van God de genade had ontvangen een kind te verwachten. Ze wil haar nabij zijn en helpen tijdens de laatste maanden van haar zwangerschap. Het is het verhaal van twee vrouwen, van twee ‘onmogelijke moederschappen’. Wie kon Elisabet beter begrijpen dan Maria? Uit deze ontmoeting ontspringt het prachtige gebed dat we kennen als het ‘Magnificat’.

“Mijn ziel prijst en looft de Heer.”

Deze woorden van Maria zijn uitdrukking van een grote liefde en een diepe vreugde. Dat verklaart waarom haar ziel en heel haar leven als het ware door de Geest omhoog worden getild. Maarten Luther schrijft in zijn commentaar op het Magnificat: “Maria zegt niet: ik verheerlijk God, maar: mijn ziel verheerlijkt God. Alsof zij wil zeggen: al mijn zintuigen worden gedragen door de liefde van God.”¹

Het woord ‘Magnificat’ betekent ‘groot maken’. Maria ontdekt dat God nog groter is dan verwacht. In deze vreugde weerklinkt ook haar nederigheid en gevoel van dankbaarheid.

Je zou kunnen zeggen dat het Magnificat het evangelie van Maria is, haar blijde boodschap die alle generaties bereikt.² Tien keer herhaalt ze dat het God is die handelt. Het lijkt een soort nieuwe versie van de tien geboden die de logica van de wereld omkeert.

Spontaan rijst de vraag of ook wij in ons dagelijks leven en in ons gebed dit gevoel van verwondering en verbazing kennen. Verwonderen wij ons over wat God heeft gedaan en blijft doen? Zonder openheid voor het nieuwe en verrassende, zonder verwondering, dooft het geloof langzaam uit en wordt het niet meer dan een sociale gewoonte.³

¹ Maarten Luther, *Het Magnificat, De lofzang van Maria*, 1521.

² Vgl. Ermes Ronchi, *Magnificat, una finestra aperta sul futuro*, Avvenire, 12 augustus 2021.

³ Vgl. Paus Franciscus, *Angelus*, St.-Pietersplein, Rome, 4 juli 2021.

“Mijn ziel prijst en looft de Heer.”

De lofzang van Maria is niet zomaar een persoonlijk loflied, maar een profetisch lied, waarin voortdurend wordt teruggegrepen op passages uit de Heilige Schrift.⁴ Het laat zien welke richting de geschiedenis volgens het hart van God op moet gaan. God prijzen betekent partij kiezen voor de kleinen en geloven dat de wereld kan en moet veranderen.

De woorden van dit loflied nodigen ons uit om te zien dat God ook nu in ons persoonlijk leven en in de geschiedenis handelt en ons wil bevrijden, om uit te komen bij de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Dat is de sociale revolutie van het Evangelie!

“Mijn ziel prijst en looft de Heer.”

Deze woorden nodigen ook ons uit om van ons leven een lofzang te maken, om elke dag de ‘grote dingen’ te herkennen die God heeft gedaan. Net als Maria kunnen we getuigen dat God trouw is, dat zijn barmhartigheid zich uitstrekt van generatie op generatie, en dat zijn rijk van gerechtigheid en liefde zich al onder ons aan het verwezenlijken is.

Chiara Lubich had deze revolutionaire dimensie van Maria’s lofzang begrepen toen zij aan jongeren schreef: “Lees het Magnificat en je zult zien dat het de eerste en krachtigste bladzijde is van de christelijke sociale leer. Maar wie zal het verwezenlijken en wanneer?”⁵

Dat is een open vraag ook aan ons. Gods ingrijpen mag niet beperkt blijven tot ons hart, maar moet zich uiten in ons dagelijks leven, in onze relaties, in de samenleving en de komende generaties.

Patrizia Mazzola en het team van het Woord van leven

⁴ Vgl. Gérard Rossé, *Il Vangelo di Luca*, Città Nuova, 1992, blz. 69.

⁵ Uit: Chiara Lubich, *Gen Wijsheid*, Nijmegen 1970.